

ДРАГАН ЈОВАНОВИЋ ДАНИЛОВ

РЕЧИ СТРАШНИЈЕ ОД ВЕЈАВИЦЕ

ОПРАШТАЊЕ С МАЈКОМ

Дође и к мени старост да ми у кобном обиласку скупи једра
и склони ме пред буром надлазећег времена, у мир библиотеке
у којој су књиге постројене као пруски гренадири.
Претерано разборито говоре филозофи о стварима које је
тешко разумети.
Ниједна пресудна реч још није изговорена
о тајнама мајчинског пространства.
Бог није могао бити присутан свуда, па је зато створио,
тебе, мајко, да легнеш преко мапе света и у ципелама за беспуће
поведеш ме, као некад док бејаш дете, далеко од местâ
пустих од обећања, даље од сваког трага.
У времену једном што бејаше одувек и свуда,
не нађе светлост лепшег лица за себе, ни за моје очи први пут
отворене на земљи. Ти си ме родила и три и по килограма
озарења и туге избацила као ђуле у свет.
Ти, једини јатаку и ризничару мојих тајни, слепе бејаху
твоје очи, само зато да не виде ниједну моју несавршеност.
Само се с тобом могло радовати земаљској слави, а сад кад си
прах, однела си са собом све оно што сам за тебе био.
Ти анђеле каквог нема ни у Библији, ни у сновима и молитвама
сад си дрхтање лишћа у крошњама.
Нисам ни мислио да је то могуће – постати сироче у зрелој доби,
а опет остати син Вечне Мајке.
Ако си пепео, онда си ту у мојим грудима где се љубав и ништавило
састају као две реке.
Ако си ружа саронска, пре него што си ишчезла из света

у коме се све мери болом, морала си бити мисао Бога.
Ти си моје сећање на мед, топлину и радост која не може
да стане ни у сунчано јутро што пали дан.
У тмини шуме пале се ватре, миришу мандарине и цимет
и горе кржаве булке.
Сад кад си земља, први пут те видим из толике близине,
ја, дивља животиња задрхтала из самог корена.
Сад кад си прах, имам руке, немам више крила.
Нема другог потопа до неиспаканих суза за тобом.

ПЕСМА ПРЕД ЦВЕТАЊЕ БАДЕМА

Свих ових година нисам ни помислио
на ону хрпу лептирова, заустављених у уздаху,
тако брзо заборављених, што су те ноћи и свих ноћи
подсећали на тајне прсте око бокова на којима
се сребри свануће.

Сада су, као мртви, после аплауза устајали
да се поклоне.

Нисам могао знати шта ми дајеш кад ме гледаш.

Чуо сам, поверовао сам да сам чуо, како нека уста
изговарају: ово је плаветнило за вукове који умиру
под магијом јела.

Стресали смо се при сваком удару ветра и можда се
на тренутак осећали као да нам је све опроштено.

Латице јасмина падале су на наше кости, а ми нисмо
могли знати да ли нас то у заједничком заносу
засипају пахуље или пепео.

У сваком случају нешто више није имало име.

У сваком случају, лептири су могли да учине да нам се
истопе душе.

Нудили су нам свој језик који нас је чинио великим,
али, уколико би их којим случајем питали,
не би знали да понове ко су.

НАПИЊАЊЕ ЛУКА

Приписујем случајности то што не знамо ништа
о скамењености. Заледило се море између људи.
Жену данас можеш ретко наћи да дивље расте.
Женско тело неистражена је земља која је увек
у бехару. Ово је доба године када ништа не ремети јасност
нарације падања снега. Пахуље, навлажене речи
које је исписала безазленост, измичу и удаљености и близини.
Пењемо се уз планине, али не зато што поштујемо свеце,
већ зато што твоје бедро и мој језик трагају за причести.
Бежимо, ми опчињени заточеништвом.
Боје су потпуно погрешне, реченице се дотичу у јелама.
Све оно што боли сада је у сефу. Ту су све речи и нема ниједне.
У телима је сва база података, у телима која пишу.
Сав очај заложен је у наду. Мртвим се уснама љубе они
чије се душе не додирују. Наша тела пишу како би
ратовала. Рат је свакидашње збивање – нема више језика
којим се може објавити.

ЦРНИХ ЖЕНА ХОР

Кад нестане пуног месеца на небу
и умину јутарња светлост,
с птицама и песмама умилним замреше
жарке жеље што нас грејаше и надви се
над нама црна дуга да нас осветли.

Сва су крила сад на ломачи,
а утешне речи у подрумској мемли
где се затекосмо, преточише се
у запомагање и црни јад.

Ветар донео, ветар однео.
Јесен дође свему па и ојађеном срцу
у рањеној животињи отежалој од
људских костију.

Сад само миришу бокори и венци
од саронских ружа сплетени.
Дрвене крстаче као заставе се подижу
и црних жена хор пева под несталним
сводом где Тебе хвалим и славим
овим окаснелим речима из пепела и чађи,
да у Теби који нам ништа ниси ускратио,
заблистам.

СУТРА

Свако изговара реченице у којима се после дави.
Понекад, ноћу, из мојих уста излазе мали, нервозни водоскоци. Горећи од контролисаног нестрпљења, фонтане управо улазе у моју собу како би ме научиле да је сутра сплав који никад не долази, а срце сидро заборављено на дну језера па се не може носити у грудима. Снага сутрашњег дана је биљна и себи не може дати смер. Сваки тренутак присваја своју кривицу. Зато се треба углавити у садашњи трен онако како заплет смешта догађаје у причу. Сад сам чаршав наборан на зимском ветру. Одроз из чаше вина је пророчанство. И ништа није прекасно у тренутку кад се деси. Сутра је ван домашаја, сутра не постоји чак и кад живот чини сном. Сутра је сан који се никад неће обистинити. А сан квари сваку игру. Раздаљине су нервозне. И ја сам појео горку књигу. И срце понекад пређе на десну страну тела. Ово је тај тренутак. Ово није учење. Не ради се о томе. Почиње киша.

СЈАЈ У ОЧИМА

Нико то не види осим мене
и јагњета свилоруног.

Африка има своје фетише
а Данилов голе пете девојака
којима пева: минско поље
је место на коме вам
заказујем састанке.

Добри људи,
крај Ђавола бреза трепери
и прах мој зове ме дечјим гласом.

Доведите ми зулу ратнике,
доведите ми гутаче ватре
и свештеника да се исповедим.

Кћери моје,
једино од вас нећу одвратити
главу кад будем издисао.

И од твог лица – моје једине песме.

Сјај у очима, да то се
једино не може кривотворити.

РЕЧИ СТРАШНИЈЕ ОД ВЕЈАВИЦЕ

Мој говор се сећа дима.

А чега се сећа дим?

Шаке земље се сећа дим.

И дан је сачињен од ноћи
и речи страшније од вејавице
остављене су на уснама.

Хајде, шако земље, у овом
историјском тренутку
покажи се звездама.

Сада могу да се вратим
на копно.

До јутра неће више бити
трагова.

И ПЕСМЕ СЕ КАО ПИРИНАЧ РАСУШЕ СВЕТОМ

И песме се као пиринач расуше на све стране.
А неке су, попут златника, биле толико тешке
да се више нису могле померити с места.